

[Clara Munck.]

sorgsloven, således som denne blev ændret i maj 1961, stadig væk står ved magt, og deri står bl. a., at pålæg til den bidragskyldiges arbejdsgiver om at foretage løntilbageholdelse kan meddeles af de sociale udvalg. Vi går altså ud fra, at dette stadig er gældende, og vil gerne have det bekræftet.

Men når de sociale udvalg kan foretage løntilbageholdelse, svækkes denne ret noget af dette lovforslags § 23, der med hensyn til 5 års forældelsesfristen ikke blot omfatter afsoning, men også løntilbageholdelse. Jeg forstår på betænkningen, at når man har ment også her at burde medtage 5 års forældelsesfristen, var det, fordi man egentlig ikke havde så megen sympati for den henstand, der ofte gives de bidragsskyldige. De sociale udvalg skal imidlertid for det første stå tilbage for politiets opkrævning; først når den er tilendebragt, kan man påbegynde afkrævningen af de beløb, der er udlagt af det offentlige, og dertil kommer, at de sociale udvalg ganske naturligt må tage et socialt hensyn, og derved kommer vi meget ofte i den situation, at en effektiv opkrævning først kan finde sted, efter at de 5 år er forløbet.

Hvis man f. eks. tænker sig, at vi udlægger bidrag til 2 børn, det er små 200 kr. om måneden, og den bidragspligtige senere har fået forsørgerbyrde over for 2-3 børn, er det helt naturligt, at man i en række år lader ham slippe med at betale 10-15 kr. til hver om ugen af det beløb, der er udlagt. Den dag hans forsørgerbyrde for de senere tilkommende børn ophører, vil det være ganske rimeligt, at man går mere effektivt til værks i den opkrævning, der skal foretages af de sociale udvalg.

Jeg mener altså derfor, at det ikke er rigtigt, at forældelsesfristen på de 5 år er medtaget, hvor det gælder afkrævning i form af løntilbageholdelse. Derimod mener jeg, ligesom det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo, at afsoningen af de forældede bidrag kan man godt se bort fra. Den kan kun give

den højtærede justitsminister hovedpine, og den giver ikke os andre penge.

Vi mener altså, at vi bør drøfte disse 2 punkter i udvalget, ligesom jeg gør opmærksom på, at i forsorgslovens § 101 står udtrykkeligt, at de nærmere regler om bidragets afkrævning ved inddrivelse fastsættes af socialministeriet. Der er måske også her en lille divergens, men vi tilsiger en velvillig og hurtig behandling af lovforslaget i dets helhed.

Else-Merete Ross: Ved sin fremsættelse af lovforslaget skriver den højtærede justitsminister, at bidragsinddrivelsen i almindelighed foretages med en sådan effektivitet, at det næppe er muligt ved lovændring at forøge denne effektivitet mærkbart. I dette støtter ministeren sig til kommissionsbetænkningen.

Det være langt fra mig at betvivle kommissionens grundighed med hensyn til undersøgelse af dette spørgsmål, men jeg har ikke kunnet lade være med at undre mig over valget af de 10 politikredse, i hvilke undersøgelserne er foretaget. De er alle bypolitikredse. Der er ikke foretaget undersøgelser — i hvert fald er de ikke aftrykt — af landkredse. Fra Vestjylland er kun Esbjerg medtaget, og fra det nordvestlige Jylland og fra Sjælland uden for København er der slet ingen undersøgelser.

Jeg har hørt fra folketingsmedlemmer, der er hjemmehørende i landdistrikter, at deres indtryk var, at inddrivelsen var lemfældig og ikke fuldt tilfredsstillende på deres egn. Da jeg ikke selv har mulighed for at bedømme disse forhold, vil jeg henstille, at de bliver undersøgt, medmindre den højtærede minister allerede nu kan give oplysninger herom.

Den statistiske undersøgelse i betænkningen på side 22 og 23 viser også, med hvilken hastighed beløbene inddrives, og her synes jeg nok der er meget store forskelle i inddrivelsesprocenten, når man f. eks. ser ned over den første kolonne for børnebidrag fra 1. august 1958. Odense er